עה א מיי׳ פט״ו מהל׳ שבת

ערו א תייי פטייו תהכי שכת הלכה ב קמג לאוין קה טוש"ע א"ח קיי שג קעיף א: עם ב מייי פ"ה מהלי מעשר הלכה טו:

ב מיי פי"ט מהל׳ שנת

ב ג מייי פי"ט מהיי שבת הלכה כו סמג לאוין סה טוש"ע א"ח סיי רנב סעיף ו: בא ד ה מייי שם הלכה כא וסמג שם טוש"ע א"ח

סי שא סעיף יב: פב ו מיי שם הלי כב

תורה אור השלם

1 וְכִי יָתַן מֵיִם עַל זֶרַע וְנָפַל

מְנְבְלֶתְם עָלְיו טָמֵא הוא

הגהות הב"ח

(d) תום' ד"ה ואם יצא וכו'

היתה שבת מליר לס היתה שבת והוציאו נפיו: (ג) ד"ה כל

הן משום:

גליון הש"ם

גמ' כל אצולי מינוף וכו'. ע' לקמן סד ע"ב חד"ה וכמוך: תום' ד"ה אמר אביי

וכו' דאין כרמלית בכלים. כמו שפירש"י לעיל ח ע"א

ב"ה פחות:

מוסף תוספות

א. הא בעידנא דמיחייב

עלייהו דהיינו בשעת הנחת גרון אכתי לא מיחייב אהוצאה עד שינוחו במעיו. מוס'

עירוכין כ. ב. ודאי. תוס׳ הרא״ש, ג. משום דהוצאה

מילחא

יהא בהוצאה וכו'. טי

ז מיי' פי"ב מהל' טומאת אוכלין הל' ג:

. תיי' שם הל' ו טוש"ע סעיף יג: פג ז מיי' חי"

:87

ים) שירובין נט:, כ) נבינס ג. וש"נ], ג) עירובין נט: מעשרות פ"ד מ"ד, ד) [הך טעמא מפני שהוא מחזיר כו'

אינו במשנה דמעשרות רק בעירובין], **ה**) תוספתא פ״א,

בעירובין], או מושפתה ב ... ו) נעי' מה שפירש בערוך ערך הבז. ז) חולין טז. מכשירין

ו) [עי׳ מה שפירש בערוך ער_. קב], ז) חולין טז. מכשירי פ״ד מ״ג, **ח**) כתובות נז.,

הלוחצים או החובטים ררד רדי לאשפרו)

מסורת הש"ם

כדפרישית ורש"י תירך בענין אחר בהמולא תפילין (עירובין דף לט:) ובפ"ב דעירובין (דף כ. ושם) פירשתי ונראה דאע"ג ה דהלכה כר"מ בגזרותיו בהא דאמר לא יעמוד ברה"ר ומטלטל ברה"י או איפכא

לית הלכתא כוותיה אלא כרבנן דשרו כדמוכח בהמולא תפיליו (שם דף לח:) דאמר מתני ליה רבי חנינא בר שלמיא לחייא בר רב קמיה דרב לא יעמוד כו׳ א״ל שבקת רבנן ועבדת כר״מ: אמר אביי מנא אמינא לה. דגורינן גזירה לגזירה °דוקא בהוצאה

גזר אבייג וכל הנהו דמייתי ראייה איירי בהוצאה אבל בעלמא לא גזר דהא בריש בילה (דף ג.) פריך אביי למאן דגור בינה שנולדה בי"ט אטו פירות הנושרים היא גופה גזירה ואנן ניקום כו': אלא לאו ברמלית. ואע"ג ™דאין כרמלית בכלים האי גת כיון דמחובר לקרקע לא שמיה כלי:

ואם יצא פמור אכל אסור דברי ר"ם. והא דתנן בפרק במה אשה (לקמן דף סב.) וואם ילאה אשה במחט הנקובה חייבת חטאת התם לגמרי דרך הולאה בכך וכן גבי הא דאמר ר"מ אם (4) שכח והוליאה בפיו חייב התם נמי דרך להוליא המאכל בפה: כל אצולי שינוף לא קא חשיב. אע"ג דהוי אורחי׳ בכך כיון טינוף לא חשבינן הולאה כי אורחיה מדע דהא הכופה קערה בשביל שלא ילקה הכותל אינו בכי יותן אע"ג דניחא ליה שנופלים המים ברחוק מן הכותל ע"י הקערה כיון דלא ניחא ליה אלא משום אלולי טינוף לא חשבינו ניחותא לגבי הכשר ה"נ לא חשיב הוצחה כי חורחיה ופריד התם לא ניחא ליה בהני משקין כלל הכא ניחא ליה בהאי כים לקבולי בי׳ זיבה ובכה"ג שמקבל מים לאצולי טינוף חשוב משקה לרלון כדמוכח מסיפא וכי היכי דחשיב משקין המתקבלין אע"ג דלאלולי מטינוף (ב) משום דאחשבינהו הבלתו ה"נ חשיב כים המהבל זיבה

לאצולי מטינוף הוצאה כי אורחיה: ושבתוכה

דלא הוי אורחיה אלא משום אלולי

א דשכיחא ודבר אחמור בה רבנן גזירה לגזירה. מוס׳ הרח"ש: דקסבר אביי דכולא

. חדא גזירה היא דכל כי הני אי ווו אגריו ההיאו כל כי הניאי לא הא לא קיימי הא. רשנ"ל: [ד]מתוך שהיא קלה בעיני כל אדם שברשות היחיד מותר לפנות חפצים מזוית וו לזוית זו ס"ל לאביי זו לזוית זו ס"ל לאב" דמחמרינן בה וגזרינן בה גזירה לגזירה. מ" הכ"ן, [וע" מהר"ס]. T. דקיימא לן. מוס' הלח"ש. ה. וכמו שפרש"י ז"ל (לעיל ח.) נבי קופה דאמרינן פחות מכאן מטלטלין. חי׳ הר״ן. 1. סתם משנה לא תצא אשה במחט נקובה. חוס׳

רב נסים גאוז

הרא"ש.

רבא אמר היא גזירה וניקו . לגזור גזירה לגזירה. וגזירה היא הזכורה בפרק עושין פסין [עירובין כ] גזירה דילמא חזי ליה לאיבוס דימלקלק ושקיל ליה ריכנא וווי ליה לאיבוט דמיקלקל ושקיל ליה לדוולא ומפיק ליה, וחזאי

ליה לאדך גיסא גמי היא לו: כפה קערה על הכוסל. שיורדין גשמים עליו: הרי הוא ככי דמיקלקל ומנה ליה ומפיק ליה מרח"י לרח"ר. ואיתא במסכת יום טוב בפרק המביא כדי יון דוף לח) אמרו כל דבר שמותרו חוזר לא קבע, וכן השותה על הצונן פטור מן המעשר מפני שמחזיר את המותר. אלא . וג' לקרבן. ובמשנת זבין בפרק ב' ראה ראייה ראשונה בודקין אותו וכר', ר' אליעזר אומר אף בשלישית בודקין אותו מפני הקרבן.

הכתוב היא זיבה גמורה סתרה כל ז׳. צחצוחי זיבה לא סתרה כל ז׳. ובפ׳ בנות הכותים ונדה דף לגן בעי רמי בר חמא פולטת שכבת

דמחייב בשעת בליעה™ אלאב אהוצאה מחייב נמי בשעת בליעה וכן בגם. לקמיה מפרש לה: כר**מלים.** כגון בקעה דמדרבנן הוא דאסור להכנים ולהוליא: מהו. לעמוד ברה"י או ברה"ר ויושיט ראשו לכתחלה לתוכו וישתה: היא היא. כשם שאסרנו זו במשנתנו כך זו אסורה: היא גופה. אפי׳ יוליא הכלי מתוכה לרשות היחיד או

גבוה י' וקאמר דלא יעמוד ברה"ר לעזי רש"י וישתה לתוכה תנינא: ואי רה"ר. כגון ויר"א. סרגל. פולור"ש [פולונ"ש]. אינה גבוה ג': לענין מעשר. דשתיה על הגת ממש שלא עקרו משם להוליאו כובסים (הדורכים או

מוסף רש"י כרמלית מאי. מהו שיעמוד בכרמלית וישתה ברה"י לו ברה"ל (ערובין צט.). היא היא. כי היכי דלל היא היא. כי סיכי דכם עמוד ברס"ר, ושמה ברס"י, עמוד ברס"ל ושמה ברס"ל וישתה ברס"ל וישתה ברס"ל וישתה ברס"ל ברס"ל נשטו. היא דעיל בבים כלי ליכל לוקול לובים כלי ליכל לוקול לובים כלי ליכל לוקול ברס"ל . דלא ליתי לאפוהי מרה" דנת ניתי נאפוקי מרה"י ללכה"ר, האגן ניקום ונגזור. לכה"ר, האגן ניקום ונגזור. שתיה אטו הכנסת כלי המנח לשתיה בל המידה. הא החרין בטלי השיים אין בחלי גוזיכה, מהאי בורכן גוזיכה לגוזיכה, מהאי קרא נפקל (ויוקרא יים לח משמרמי, לו שמרמס את משמרמי, כ) ושתרתם סת משתרתי,עשו משתרת, כלומר גזירה,למשתרתי, לתורתי, ולאמשתרת למשתרת, שלא יעשו גזירה לגזירה (ביצה ב:). שותין על הגת. עומד הבע הוא ופטור מו המעשר. בין שמוגו בחמין בין שמוגו כין שתוגו כחתין כין שתוגו גלונן (ערובין צים:). מחייב. גמויגה שתוגו תשויח ליה קבע (שם). על החמין חייב. דחין כחוי להחזיר המוחר שמקלקל היין, הלכך כי מזג ליה בחמין אדעתא למשתיה כוליה מזג ליה נמשמים כוכים מזג נים ומשוייא ליה מזיגת קבע, אבל מזיגת לונן לא משויא ליה קבע דילמא שתי פורתא ומהדר ליה, הלכך כל כמה דשתי הוי בים, הסכן כל כמה לשתי החר ארעי, ומתני' דקתני וכן בגת ר"מ היא וקתני לא יעמוד ר"ת היח וקתני נח יעמוד ע"ג קרקע וישתה בגת בלא הפרשת מעשר אא"כ הכנים ראשו ורובו לגת (שם). לא יצא הזב בכיסו. שמוליו לו באמתו להבל זוב ולבדוה מנין ראיומיו, שאינו תכשיט לו (לקמן נג) ברי לו (לקמן נג.). הרי זה בכי יותן. אם נפלו אח"כ על הפירות אפילו לאחר זמן, הוכשרו דאמשבינהו להנך משהיו להדחת הערה וניחא זמן, הזכשרו ממשפינהו נהק משקין להדחת קערה וניחל ליה בהך נפילה, אפילו לא אחשבינהו לצורך הנך פירות, כי יותן קרינא ביה, דניחא ליה

רבינו חננאל

בהך נפילה (חולין טז.).

וכז בגת. איבעיא להו מהו לעמוד בכרמלית וישתה ברה"י או ברה"ר אע"פ שאינו מכניס ראשו ורובו למקום שהוא שותה. אמר . אביי היא היא, כלומר אסור. . ררא אמר היא נופה נזירה י בת הבנים להכנים ראשו ורובו למקום

וציא מרשות לרשות ליקום וניגזור בכרמלית לחייבו להכניס ראשו ורובו העומד (ברה״י) [בכרמלית] ושותה (בכרמלית) [ברה״י] למקום ששותה, אטו עומד ברשות [הרבים] ושותה ברה"י שהוא עצמו גזירה גזרינן עליה שמא יוציא מרשות לרשות, אלא למקום ששותה, אטו עומד ברשות והרבים! השותה ברה" שהוא צצמה וגירה גורינן נליה שמא יוציא מרשות לרשות, ארא מותר בכמלית. ובקאים להפיק הציה לבים בים במה בלהב בה בלהב ב לגזירה, כי זו המחט היא תחובה לו בכנדו וגזירנן עליה שלא יצא כה בכבין השמטות שמא יצא כה כמחט התחובה בכגדו. בשבת, וגזרינן כה בשבת שמא יצא מחט בידו. ועני רבא הכי הא דתנן לא יצא החיט במחטו כשאוחז המחט בידו, וגזרינן עליה כין השמשות שמא יוציאה בשבת דחדא גזירה היא, ומהא דתניא בהחט התחובה לו (והברייתא דתניא במחט התחובה לה) בכנדו והעמידה בשבת עצמה וגזירה שמא יוציאנה בידו דחדא גזירה היא. והא דתניא בהדיא במחט התחובה לו בכנדו ע"ש עם חשיכה, אוקמה כר' יהודה דאמר אומן דרך אומנותו חייב, כלומר החייט חייב במחט התחובה לו בכגדו כמדוד לאו גזירה לגזירה היא. תני חדא לא יצא הזב בכיס שלו ואם יצא פטור אבל אטור, ותניא אידך לא יצא מוב בכיס שלו ואם יצא פטור אבל אטור, ותניא אידך לא יצא ואם יצא חייב חטאת, קשיין אחדרי. ופריק רב יוסף לא קשיא הא ר' ימאיר הא ר' יהודה, ונדחת זו. גם פירק רב המנוגא דהא דקתני פטור, בזב בעל שלש ראיות והא דקתני חייב חטאת, בזב בעל ב' ראיות דבעי ליה כיס שאם יראה אחרת חייב קרבן.

מתוכה לרה"ר מדרבנן בעלמא הוא: ואנו ניהום ונגוור. הושטת ראשו אטו הוצחת כלי: חי נימח רה"י. כגון

חוצה הוים שתיית עראי ופטור ממעשר

כל זמן שלא ירד לבור שהוא גמר

מלאכתו למעשר אבל להוליאו משם

הוי קבע שאין בדעתו להחזיר המותר

ואע"ג דלא נגמר מלאכתו למעשר

אסור: נחמין. שמזגו בחמין שוב

אינו ראוי להחזיר המותר שלא יחמיץ

את היין מחמת החמין: מאי לאו

דמחובה בבגדו. שאין דרך הולאה

בכך ואפי׳ הוליאה לרשות הרבים משחשכה שבות בעלמה הוה וקה גזור

סמוך לחשכה אטו חשכה אלמא גזרינן

לאיסורי שבת גזירה לגזירה: כי תניח

ההיא בשבת. עלמה דחדא גזירה

איכא גזירה תחובה בבגדו אטו היכא

דמפיק בידים: אומן. המוליא דרך

אומנותו שהוא רגיל לנאת לפרקים כן

בחול חייב דהשתא לדידיה ליכא אלא

חדא גזירה דגזרינן סמוך לחשכה אטו

חשכה: בקימס שבחונו. קימס חרוך

ושוה כעין סרגלא שמשרטטין בה

ספרים שקורין ויר״א בלע״ז ובו

משוין את הנסרים כדרך נגרים שלנו משוים בנטיית קו. ולי נראה שכל

השנויין כאן אינו אלא שנותנין אותו

בני האומנות עליהן בנאתם לשוק

כדי שיכירו מאיזו אומנות הוא וישכרוהו

למלחכה: סורק. בגדים שקורין

פולור"ם: במשיחה. הוא קושר

הקולים שקורין קרדונ"ש וגם את

הבגד תופר ומחבר בו ב' רחשין

כשמותחו על יתדות האומנות לחובטו

במקלות לזקוף את שערו: אירא.

הוא למר או למר גפן שסותם בו פי

הקנה לאחר שהניח בתוכו פקעיות

הערב ומשייר בנקב מלא חוט לאריג

חורקו לקנה והפקיע מתגלגל לתוכו

ולנאת אינה יכולה שנסתם הנקב:

דוגמא. מעט למר לבוע אדום ומעט

לבוע שחור וכן בכל מיני לבע שמראה

וכז בגת שאיבעיא להו כרמלית מאי אמר אביי היא היא רבא אמר מיה גופה גזירה ואנן ניקום ונגזור גזירה לגזירה אמר אביי מנא אמינא לה דקתני וכן בגת מאי גת אי רשות היחיד תנינא אי רשות הרבים תנינא אלא לאו כרמלית רבא אמר וכן בגת לענין מעשר וכן אמר רב ששת וכן בגת לענין מעשר 🌣 דתנן שותין על הגת בין על החמין בין על הצוגן ופטור דברי ר' מאיר ר' אלעזר בר' צדוק מחייב וחכ"א יעל החמין חייב על הצונן פטור יימפני שהוא מחזיר את המותר תנן לא יצא החיים במחמו סמוך לחשיכה שמא ישכח ויצא מאי לאו דתחובה לו בבגדו ילא דנקים ליה בידיה ת"ש לא יצא החיים במחמו התחובה לו בבגדו מאי לאו בערב שבת לא יכי תניא ההיא בשבת והתניא לא יצא החיים במחמו התחובה בבגדו בע"ש עם חשיכה הא מני רבי יהודה היא דאמר אומן דרך אומנתו חייב ∘דתניא ילא יצא החיים במחטו התחובה לו בבגדו ולא נגר בקיסם שבאזנו ולא סורק במשיחה שבאזנו ולא גרדי באירא שבאזנו ולא צבע בדוגמא שבצוארו ולא שולחני בדינר שבאזנו ואם יצא פטור אבל אסור דברי ר"מ ר' יהודה אומר אומן דרך אומנתו חייב ושאר כל אדם פטור תני חדא לא יצא הזב בכיסו ואם יצא פטור אבל אסור ותניא אידך ילא יצא ואם יצא חייב חטאת אמר רב יוסף לא קשיא הא ר"מ הא ר' יהודה א"ל אביי אימור דשמעת ליה לרבי מאיר במידי דלאו היינו אורחיה במידי דהיינו אורחיה מי שמעת ליה דאי לא תימא הכי אלא ∘מעתה הדיום שחקק קב בבקעת בשבת לר"מ הכי נמי דלא מחייב אלא אמר רב המנונא לא קשיא כאן בזב בעל שתי ראיות כאן בזב בעל ג' ראיות מ"ש זב בעל שתי ראיות דחייב דמיבעי ליה לבדיקה זב בעל

ג' גמי מיבעי ליה לספירה לא נצרכא אלא לבו ביום והא מיבעי ליה כדי שלא יטנפו כליו א"ר זירא האי תנא הוא דאמר °כל אצולי טינוף לא קא חשיב דתנן יהכופה קערה על הכותל אם בשביל שתודח הקער' הרי זה יבכי יותן אם בשבי

שלא

המביא כדי וין דף הין אמרו כל דבר שמוחרו חווד לא קבע, וכן השותה על הצומן פטור מן המעשר מפני שמחזיר את המותר. ארא
אמר רב מטנוע לא קשיא מאן בוב מבל ג' בראיות נוקן בוב על ג' ראיות. ומה הפרש בין זב הרואה ב' ראיות רין זב הרואה
ג' ראיות, זכור במשנה בפ' מגילה נקראת (דף ח) אין בין זב הרואה שתי ראיות לרואה ג' אלא קרבן. ובתלמוד בררו הדבר ופירשו
מן המתוב, מנה המתוב שתים וקרא טמא דכתיבן (ויקרא 100 איש איש כ' יהיה זב מבשרו זובו טמא הוא, הזינית הזיכה ב' פעמים,
וכן אמר טמא ודן לעיו ליטמא בב' ראיות. וחזר ואמר (100 וזאת ההיה טומאתו בזובו רר בשרו את זובו או התחים בשרו מזובו
טומאתו היא, מנה המתוב ג' זקרא טמא, הזכיר הזיבה ג' פעמים וכן אמר טמא. ואם בב' ראיות דן עליו ליטמא ובג' ראיות אינו
דין שירא טמא שעד שלא רא ג' ראה ב', ומאין כר) אתני לן האי קרא אחרינא. ונמרי מרבנן פירושא דיליה ב' ראיות אינו
דין שירא טמא שעד שלא רא ג' ראה ב', ומאין כר) אתני לן האי קרא אחרינא. ונמרי מרבנן פירושא דיליה ב' ראיות מווי בריכר וג' קרקבן. ובמשתח זבין בפרק ב' ראה ראייה ראשונה בודקין אחתו וכרו, ר' אליצור אומר אף בשלישית בודקין אחתו מפני הקרבן. זכן עוד לדבריהן זב בעל שלש ראיות נמי מיבעי ליה לסתירה, 6) עיקר דיליה בקרא לפום מאי דגמרינן בפירושיה, והוא שאמר הכתוב [ויקרא פון וכי יטהר הזב מזובר וספר לו שבעת ימים, ואמרו בתורת כהנים שבעת ימים יכול בין סמוכין ובין מפורוין, ת"ל לטחרתו שתהא טחרתו אחת כלומר צריך שיהיו ימי הטהרה רצופין כדי שלא תפסיקם טומאה, ואם יראה במקצתן זיבות הרי סתר כל מה שעברו עליו מימי הספירה וחייב לספור אחר שיטהר מטומאתו ז' ימי טהרה מתחלה עד שימלאו לו כולם בטהרה והוא טהור. ובמשנת זבין בפרק א' אמרו אבל אם ראה זוב אפילו יום ז' סתר שלפניו. ובמסכת נדה בפרק המפלת [דף כב] אמר ליה גזירת

בהם דוגמא לאמר כזה תרצו או כזה תרצו: כיס שעושין לזב וקושרו לפי האמה לקבל בו את הזוב: **הא רבי יהודה.** דזו דרך הוצאמו בחול: במידי דלאו היינו אורחיה. כגון כל אלו השנרין למעלה אין דרך הוצאמו אלא ביד אפילו לאומן אלא בשעה שהוא רוצה להכריז לעצמו

שהוא אומן אבל כים לוב אין דרך הולאתו אלא בכך מי שמעת ליה דפטור: דאי לא סימא הכי. דמודה ר"מ במי שכל דרכו בכך: הדיוט

שחקק קב בבקעם. הואיל ואינו אומן ואין דרך חקיקה בכך הכי נמי דפטור לרבי מאיר א"כ לא מחייב ר' מאיר בשבת אלא אומנין

אלא על כרחיך הואיל וכל דרך חקיקתו של זה בכך מיחייב והכא נמי הואיל וכל דרך הוצאה זו לזה בכך חייב: זב בעל שחי ראיות.

חייב לפי שהכים לריך לו לבדוק עלמו אם יראה עוד שלישית ויהיה זב גמור לקרבן וכיון דלריכה לו הויא ליה לדידיה דרך הולאתו בכך:

מיבטי ליה לספירה. דכתיב (ויקרא טו) וכי יטהר הזב וספר לו שבעת ימים ז' נקיים ולריך הוא לכיס לברר לו היום בנקיות שאילו

יראה באחד מהן יסחור את הכל דבעינן רצופין דכתיב לטהרתו (שם) טהרה אחת לכולן שלא מהא טומאה מפסקת ביניהן (ידה לג:): **לבו ביום**. באותו

יום שבת ראה הראיה שלישית דשוב אינו לריך לכים כל אותו היום שאין אותו יום ממנין הנקיים: לא חשיב. הלכך לאו דרך הוצאה

היא לו: כפה קערה על הכוחל. שיורדין גשמים עליו: הרי הוא בכי יותן. דאחשבינהו להנך משקין הראה בדעתו שלריך להן ואע"ג דלא

ניחא ליה נפילה שנפלו על הפירות לאחר זמן הוו מוכשרין דתנן (מכשירין פ״א מ״א) כל משקה שתחלתו לרצון אע״פ שאין סופו לרצון מכשיר: